

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 351/2014-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika o sťažnosti M. K., zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Jánom Felšöcim, Advokátska kancelária Felšöci & Partners, M. R. Štefánika 1, Pezinok, pre namietané porušenie jej základného práva na ochranu pred neoprávneným zásahom do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletému vedenom pod sp. zn. 6 C 221/2009 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. K. na ochranu pred neoprávneným zásahom do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 221/2009 porušené boli.

2. Okresnému súdu Pezinok prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 221/2009 konal bez zbytočných prieťahov.

3. M. K. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Pezinok povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Pezinok je povinný uhradiť M. K. trovy konania v sume 511,34 € (slovom päťstojedenásť eur a tridsaťštyri centov) na účet advokáta JUDr. Ing. Jána Felšöciho, Advokátska kancelária Felšöci & Partners, M. R. Štefánika 1, Pezinok, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 351/2014-12 z 10. júna 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zásahom do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 221/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Následne ústavný súd 15. júla 2014 vyzval okresný súd, aby sa vyjadril k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámil, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 5. augusta 2014. V jeho prílohe sa nachádzal súdny spis a vyjadrenie predsedu okresného súdu s chronológiou úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní.

Z priebehu napadnutého konania vyplývajú tieto podstatné skutočnosti. Návrh vo veci rozvodu manželstva a úprave práv a povinností k maloletému bol doručený 18. decembra 2009. Prvé pojednávanie sa uskutočnilo 8. apríla 2010. Celkový počet uskutočnených pojednávanií vo veci do doručenia tejto sťažnosti je šesť (okrem už uvedeného pojednávania, ide o pojednávania 8. apríla 2010, 7. októbra 2010, 28. októbra 2010, 20. októbra 2011, 17. októbra 2012). Okrem uvedených uskutočnených pojednávanií okresný súd viackrát musel odročiť pojednávania, a to buď pre vznesenú námietku zaujatosti odporcom (28. júna 2010), procesné pochybenia súdu (4. októbra 2011, pretože nebol predvolaný prokurátor ako účastník konania, 27. februára 2013, odporca z dôvodu zle uvedenej veci na predvolaní nevedel, o aké konanie ide, 12. júna 2013 žiadal odporca odročiť z dôvodu oneskorene doručeného predvolania na pojednávanie), pre práceneschopnosť zákonnej sudkyne 16. októbra 2013 a 5. februára 2014 a raz došlo k zrušeniu termínu pojednávania určeného na 10. január 2012 z dôvodu návrhu odporcu na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti. Pre úplnosť je tiež vhodné uviesť, že v posudzovanom konaní bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie a nemožno opomenúť ani skutočnosť, že vec prerokovávali traja sudcovia, pričom k zmene zákonných sudcov došlo z iniciatívy odporcu, či to už na základe vznesenej námietky zaujatosti alebo z dôvodu podania trestného oznámenia sudkyňou na odporcu z dôvodu jeho správania. V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani skutočnosť, že v čase rozhodovania o tejto sťažnosti okresný súd rozhodol rozsudkom na pojednávaní konanom 3. septembra 2014.

Tieto skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zistil ústavný súd zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný okresným súdom.

K postupu okresného súdu sa vyjadril jeho predseda a uviedol:

«K dĺžke konania veľkou mierou prispel fakt, že odporca sa v podstate od podania návrhu v roku 2009 sústavne sťažoval a sťažuje na postup zákonných sudkyň vo veci, namietal zaujatosť sudcov Okresného súdu Pezinok, opakovane žiadal Krajský súd v Bratislave o prešetrenie vybavenia jeho sťažností predsedom Okresného súdu Pezinok a pod.

Z dôvodu podaného podnetu na začatie trestného stíhania na odporcu, ktorý podala zákonná sudkyňa JUDr. Mária Špániková a žiadosti o vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vo veci sp. zn. 6C 221/2009 bola zákonná sudkyňa dňa 15.12.2010 Opatrením predsedu odňatá z prejednávania a pridelená náhodným výberom sudcovi agendy „C“ prostredníctvom generátora Elektronická podateľňa. Zákonným sudcom sa stala JUDr. Michaela Králová.

Dňa 08.03.2012 z dôvodu podanej námietky zaujatosti zákonnou sudkyňou JUDr. Michaelou Královou (odporca podal na Ministerstvo spravodlivosti SR podnet na začatie disciplinárneho stíhania voči zákonnej sudkyňi) bola právna vec sp. zn. 6C 221/2009

Opatrením predsedu súdu a náhodným výberom pridelená na prejednanie a rozhodnutie JUDr. Michaele Štiglicovej.

O skutočnosti, že odporca je notorický sťažovateľ svedčí aj počet sťažností v konaní sp. zn. 6C 221/2009 evidovaných pod Spr. na Okresnom súde Pezinok (Spr. 2043/2010, Spr. 2113/2011, Spr. 2067/2013, Spr. 3223/2013, Spr. 2017/2014).

Navrhovateľka podala sťažnosť na prieťahy v konaní sp. zn. 6C 221/2009 prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 20.05.2013 - Spr. 2058/2013. Jej sťažnosť som vyhodnotil ako nedôvodnú...»

Predseda okresného súdu v závere svojho vyjadrenia vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právny zástupca sťažovateľky vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 3. septembra 2014 zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v sťažnosti a vyjadril súhlas s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom. K obrane okresného súdu uviedol, že „zbavovanie sa zodpovednosti za dĺžku konania“ je nekorektné, pretože

„súd ako orgán, ktorý v danej veci rozhoduje je plne zodpovedný za jeho celkový priebeh a disponuje prostriedkami, ktorými ho ovplyvňuje bez ohľadu na konanie účastníkov“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň sa domáhala aj vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zásahom do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ

ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

I. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je sťažovateľka navrhovateľkou v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletému,

ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci. Tá nebola ani tvrdená zo strany okresného súdu. Z hľadiska závažnosti veci ide o takú, ktorá si vyžaduje urýchlený postup v konaní vzhľadom na právne a faktické postavenie a budúcnosť maloletého.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že nezistil závažné okolnosti na strane sťažovateľky, ktoré by relevantne prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že súdne konanie v statusových veciach si vyžaduje promptný postup všeobecného súdu. S ohľadom na túto skutočnosť a fakt, že konanie v čase doručenia sťažnosti prebiehalo vyše štyroch rokov a troch mesiacov na jednom stupni bez meritórneho rozhodnutia, je dostatočným dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky. Aj keď súd vykonával priebežne administratívne úkony a pojednávania, vzhľadom na časové odstupy medzi jednotlivými pojednávaniami nemožno uzavrieť, že by postupoval s potrebnou razanciou, a teda aj bez zbytočných prietahov. V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že obštrukčný postup odporcu (námietky zaujatosti, žiadosti o odročenie pojednávania) čiastočne sťažil plynulý postup súdu. Na druhej strane je však potrebné okresnému súdu vytknúť, že nevyužil procesné opatrenia, ktoré mu Občiansky súdny poriadok poskytuje. Na dokreslenie nesústreďeného postupu súdu možno uviesť ako príklad to, že hoci na pojednávaní konanom 28. októbra 2010 vyvstala potreba nariadenia znaleckého dokazovania, k jeho nariadeniu okresný súd pristúpil až vydaním uznesenia z 31. januára 2011, ktorým ustanovil znalca.

Ústavný súd ďalej pri hodnotení postupu okresného súdu vychádzal aj zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou,

resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ďalším príkladom takéhoto nesústredeného postupu je skutočnosť opísaná v prvej časti tohto nálezu. Okresný súd bol viackrát nútený odročiť pojednávanie z dôvodov, ktoré zapríčinil svojím postupom (nedostatky predvolania, zasielanie predvolania s nedostatočným časovým predstihom, nepredvolanie účastníka konania – prokurátora), odročenie pojednávania bez dostatočných (zákonných dôvodov), pretože ak účastník konania po dvoch rokoch konania bez právneho zastúpenia žiada odročiť už určený termín pojednávania v súvislosti s voľbou svojho právneho zástupcu, a to niekoľko dní pred týmto termínom, podľa názoru ústavného súdu účastník konania mal dostatočný priestor na voľbu právneho zástupcu, preto odročenie z tohto dôvodu bez ďalšieho nemožno považovať za dôležitý dôvod v zmysle Občianskeho súdneho poriadku. Podľa názoru ústavného súdu tiež nebolo potrebné zrušiť určený termín pojednávania z dôvodu návrhu odporcu na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti (zjavná obštrukcia), pretože v danom prípade ide o delegáciu príslušnosti z dôvodov vhodnosti, ktorá tvorí výnimku z miestnej príslušnosti a nezakladá prekážku postupu súdu, a to najmä v prípade, ak súd dospel k názoru, že neexistujú také dôvody na prikázanie veci, čo napokon potvrdil aj Krajský súd v Bratislave svojím uznesením z 29. februára 2012.

Ústavný súd na základe uvedeného dospel k jednoznačnému záveru, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade so základným právom sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právom na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto konštatuje, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 6 C 221/2009, došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aj napriek tomu, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol

rozsudkom z 3. septembra 2014, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 221/2009 konal bez zbytočných prietahov, pretože nie je vylúčené, že označená vec na základe odvolania bude vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej žiadala aj vyslovenie porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zásahom do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, ktoré odôvodnila tým, že *„počas konania jej bol bezdôvodne odopieraný styk s maloletým synom, až následne po vydaní viacerých predbežných opatrení a dočasného rozhodnutia súdu do času rozvodu manželstva, je jej umožnené sa s maloletým synom stretávať v značne obmedzených intervaloch a to tak z dôvodu konania odporcu ako aj súdu, ktorý uvedeným konaním s prietahmi značne narúša citový vzťah medzi sťažovateľkou a jej maloletým synom, nakoľko sa sťažovateľka nemôže domôcť právoplatného rozhodnutia vo veci samej, ktorým žiada o zverenie maloletého syna do svojej osobnej starostlivosti“*.

Ústava pojem „súkromný a rodinný život“ bližšie nedefinuje. Pretože základné práva a slobody podľa ústavy je potrebné vykladať a uplatňovať v zmysle a duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách (PL. ÚS 5/93, PL. ÚS 15/98), ústavný súd pri vymedzení obsahu uvedených pojmov prihliada aj na príslušnú judikatúru týkajúcu sa predovšetkým čl. 8 dohovoru. Ochrana súkromného života musí teda do istej miery zahŕňať právo jednotlivca nadväzovať a rozvíjať vzťahy so svojimi blíznymi a vonkajším svetom (rozsudok Niemietz zo 16. decembra 1992, § 29).

Nedostatočná rýchlosť postupu štátnych orgánov v konaní o úprave práv a povinností k deťom, najmä však čo sa týka otázky zverenia do starostlivosti a úpravy styku rodičov k deťom, môže okrem vyslovenia porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vyústiť aj do porušenia práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života (Bergmann proti Českej republike z 27. októbra 2011, § 62, Koudelka proti Českej republike z 20. júla 2006, § 68, Voleský proti Českej republike z 29. júna 2004, § 107 a pod.)

Pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel

obmedzovaného základného práva alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa (I. ÚS 13/2000).

Nesplnenie pozitívneho záväzku štátu a jeho orgánov, ako aj všeobecných súdov zabezpečiť – poskytnúť účinnú ochranu práv a slobôd jednotlivcov v primeranej lehote, možno považovať za neoprávnený zásah do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy vtedy, ak je nepochybné, že v dôsledku nedostatku existencie meritórneho rozhodnutia, ktorým by boli upravené práva a povinnosti rodiča k maloletému, sa zhoršuje postavenie dotknutého rodiča v tom zmysle, že rozvíjanie, respektíve obnova vzťahu dotknutého rodiča so svojím dieťaťom, je v súvislosti s uplynulým časom podstatne sťažená.

Ústavný súd vychádzajúc z vysloveného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho intenzity dospel k názoru, že dĺžka trvania právnej neistoty sťažovateľky v okolnostiach prípadu v spojitosti s obmedzenou možnosťou styku matky s maloletým (otec od začiatku konania bránil styku matky s maloletým a matka až na základe predbežného opatrenia má umožnený styk s maloletým len vo vymedzenom čase), ktorá žiada o zverenie maloletého do osobnej starostlivosti, je v príčinnej súvislosti s postupom okresného súdu, ktorý jej neposkytol ochranu jej právam v primeranej lehote, čím jej zasiahol do jej práva na rodinný život v takej miere, ktorá odôvodňuje vyslovenie porušenie tohto jej základného práva už aj s ohľadom na skutočnosť, že následky takéhoto zásahu sú nezvratné a ťažko reparovateľné, preto ústavný súd konštatuje, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na ochranu pred neoprávneným zásahom do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 €, ktoré odôvodnila intenzitou zásahov do jej práv, ako aj dĺžkou ich trvania.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť v trvaní štyroch rokov, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľky a všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľky si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v celkovej sume 668,59 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2013

v sume 804 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti, písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) po 134 €. Ďalej má právna zástupkyňa sťažovateľky nárok aj na náhradu režijného paušálu 8,04 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Právny zástupca je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty v sume 85,22 €. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi, spolu predstavuje teda sumu 511,34 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2014